

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

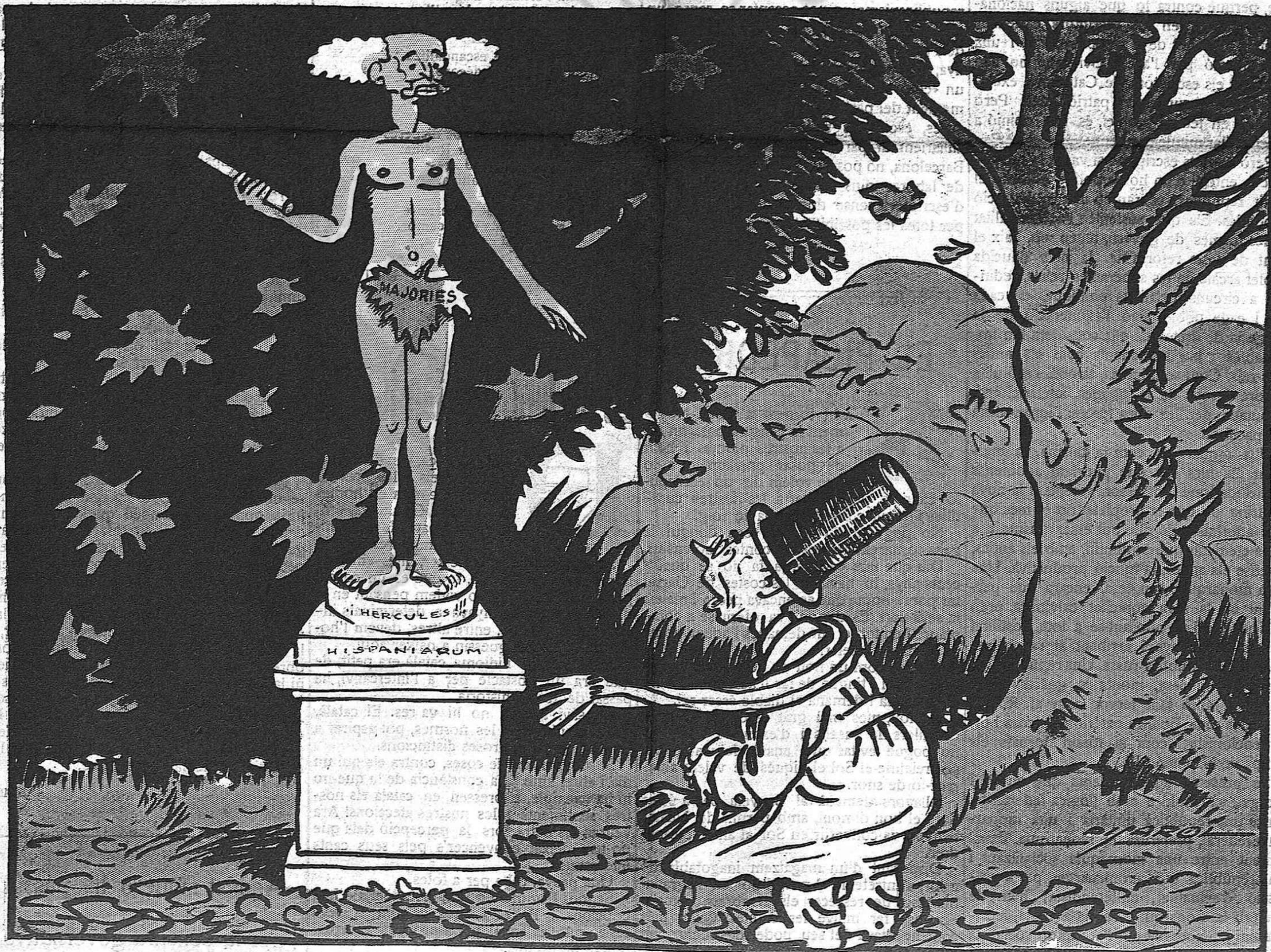
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO 2 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: ESPAÑA, 1.250 Ptas. - ESTRANGER, 1.750 Ptas.

LA CAIGUDA DE LA FULLA

—Mau!... Si bufa gaire el vendabal, ja et dic jo que estaràs fresc!

La incògnita

S'ha establert novament la censura prèvia a Barcelona. Perquè? Altres vegades hem pogut comprendre quina era la causa, encara que no aprovessim el procediment. Ara estem a les fosques. La causa del restabliment de la censura és una incògnita.

Totes les hipòtesis que un hom pot formular, cauen per terra. Hi ha un detall, sobre tot, que fa més profund el misteri. El general governador civil ha dit que la censura només durarà uns quants dies.

S'ha establert la censura per a tallar campanyes periodístiques violentes? No hi havia tals campanyes. Però si aquesta fos la causa de la censura, no es comprèn que només hagués de durar uns quants dies i prou.

S'ha establert per a facilitar la repressió del terrorisme? Per ara, l'acció de les autoritats consisteix en unes quantes dotzenes de detencions, la nova de les quals ha donat lliurement la premsa.

S'ha establert per a destorbar la publicació d'altres notícies? El cas és que no n'hi ha hagut cap que la censura hagi tret de les columnes dels diaris.

Perquè, doncs, s'ha establert la censura? I perquè només durarà probablement uns quants dies?

Ve't-aquí la incògnita que, a títol d'endevinalla, oferim als nostres llegidors. No gósem a dir allò de: «la solució en el número pròxim».

Epifania republicana

ORNA a insistir-se en una acció republicana persistent i franca dels principals homes de lletres d'Espanya. Així l'Unamuno i l'Ortega i Gasset i En

Pérez de Ayala... En realitat l'han feta sempre, perquè contra lo que alguns nacionalistes creuen, en els escriptors castellans existeix un sentit de la responsabilitat i una preocupació per l'acció civil que no han percebut els escriptors de Catalunya, excelses les preocupacions patriòtiques. Però aquesta, en temps propici, és una opinió a desenvolupar minuciosament...

Però aquests escriptors si van a la reconstitució, entorn d'un home polític notori, del partit republicà, cauran en una equivocació impolítica. Els que sostenien l'accidentalitat de les formes de govern, tenen raó, baix el punt de vista reformista. Ja no's dilucida el plet arcàic de les sobeïes reials, reduïdes a circumstancialitats polítiques de cada cas i cada poble, sinó l'exoneració de la burgesia de drets que ella considera tan immutables i tan immanents com els antics dels reis. Com se dilucida, també, l'actiu a pendre davant de la política internacional, disputada per les dues forces: l'imperialista i la pacifista.

Una monarquia, com la italiana, va merçant els furs del que podríem anomenar tradicionalisme possessor, acceptant la nova doctrina de que la propietat no és més que una administració que pot ésser trasmesa a nous elements que continuïn, amb els antics, o sense els antics, la funció productiva. Una altra monarquia, l'anglesa, encara que persistint en la seva voracitat calvinista, pren posició pacifista, oposant-se a tota hostilitat envers l'Alemanya i arribant al reconeixement de la república russa. Una república, en canvi, la francesa, monta la guàrdia a la burgesia, amb tant fervor com al Rhin, i comença una política exterior belicosa i intervencionista, com si fossin tornats els temps de Napoleó III.

Se presenta aquell dilema que en Pi i Margall va resoldre amb lògica federalista. Entre una república unitària i una monarquia federal, preferiria la monarquia. Exactament entre una monarquia socialitzant i una república que anomenarem, per a premissió d'actualitat, millerandista, hem de preferir la monarquia. Teoria aquesta, teòricament ja exposada per l'escriptor socialista Pérez Solís, el qual entre una monarquia

que no respectés la propietat i una república que la guardés, se decantava per la monarquia.

Naturalment que poden oferir-se circumstàncies especials que puguin desvirtuar aquests doctrinarismes per a atendre an aquelles. Ignorem si és el cas dels escriptors castellans, però fonamentalment, dins del reformisme, el plet de monarquia i república està resolt amb aquest criteri, però radical en essència.

Avui, a Espanya, com per tot arreu, el republicanisme no pot acceptar-se sense un contingut socialista, i les idees i la posició dels partits a Espanya, excepció de Catalunya, on s'ha donat, enfront del sindicalisme, un «coup de barre a droite», imposen l'afirmament del partit socialista republicà. Nosaltres, escriptors residents a Madrid, ens afiliarem al partit socialista. Escriptors de Barcelona, no posseïm partit accessible i hem de laborar dins d'una permanent activitat d'escriptors sense dògma, però plens de fe per totes les possibilitats socialistes.

PARADOX

EL PICAPEDRER

A hi tornem a ésser. Novament la censura posa un fre a les nostres plomes i hem de posar previament a lo que volem dir un escrupulós examen, per a evitar a les nostres quartilles l'impur contacte del llapic roig.

No poguent dir lo que ens dongui la gana tornarem als nostres contes inofensius. Diu que una vegada, ja fa no sé quants anys, hi havia a les costes de Garraf un pobre home que arrancava pedra i maleïa la seva sort. El dimoni va oferir-se a complaure'l en tot lo que demanés i aquell home va demanar ésser ric.

Vanitos com un nou ric dels d'ara, un dia trobà al rei i tingué de fer-li acatament. Això el contrarià i demanà al diable ésser rei.

Ho fou, mes mal grat ésser rei i senyor de milers de vasalls i d'extensos territoris, no pogué evitar que, anant de viatge pel seu reialme el Sol el piqués de valent amarant-lo de suor.

Allavors demanà al Banyeta per a ésser Sol i el bon dimoni, amb permís de Nostre Senyor, va convertir en Sol al antic picapedrer.

Disposant d'un magatzem inagotable de calor, s'entretenia el novell Sol en l'agradable tasca de ressecar els sembrats, aixugar els rius i fer malvé les collites. Quan més content estava del seu poder destructor, un núvol el desarmà.

Va volguer ésser núvol i complascut pel diable, començà a produir tempestes violentes que ho destruïen tot. Tot menys una mola de pedra que brotant de les costes de Garraf, s'endinsava al mar. Aquella roca, malgrat totes les embestides dels més furiosos temporals, s'aguantava ferma i orgullosa. I el núvol volgué ésser roca i estigué tranquil·la de sa fortalesa i de la seva immobilitat, fins un dia que sentí que una escarpa li rocejava les entranyes. Un home a cops de martell, s'entretenia en derrocar aquella orgullosa mole de pedra i amb constància ho anava conseguint.

Allavors l'antic picapedrer demanà al diable que'l tornés a la seva primera condició, de la que no calia haver-ne sortit. I ve't-ho aquí.

JEPH DE JESPU

Aus epigramàtiques

Perquè a casa mai li veuen i roda el món, l'Enriqueeta, ses amigues, l'anomenen Aureneta.

El pillet, pobre de roba, que només pensa en fer mal i menja de lo que troba, és Pardal.

Quan el lladregot Andreu, obrir una porta vol, pel pany, fa cantar, el seu Russinyol.

Amb son oncle disputant es deixa vèncer, En Biosca, car així, l'oncle, alfluxant va, la Mosca.

Presum d'ésser bon tenor En Fernando Bugarall i quan canta, a lo millor solta un Gall.

Diputat que, escandalitza i parla, sense decoro, i cap projecte realitza, és un Lloro.

Valent caldo, a uns dispeses els hi ha servit, la Rosina: No tenta, el caldo res de Gallina.

A la dona que és xerraire i an els veïns mou camorra li direm, si crida gaire, la Cotorra.

UN TORTOSI

El premi de tres mil francs, destinat a un treball sobre l'Arqueologia espanyola, sigué repartit en parts iguals entre els senyors Puig i Cadafalch, autor d'una obra sobre l'arquitectura romànica a Catalunya, i don Josep Ramón Mérida, pel conjunt de les seves investigacions sobre antiguitats ibèriques.

Què tal? Què els sembla la notícia? Que la distinció es migradeta, que no té la cosa res d'extraordinari i que no n'hi ha per a llençar al vol les campanes?

Arri, poc o molt. Al món, tot és començar. Avui, recull l'homenatjat mil cinc cent francs, que mal comptats i al tipus a que està el canvi, venen a ésser, pessetes i mitja.

La cosa pot repetir-se i tenir i tot una perllongació.

I ja enllepolit, qui ens diu que no resolgui En Puig i Cadafalch traslladar la seva residència a França?

Indubtablement, la decisió del President, seria, per a Catalunya, una grossa calamitat.

Els catalans, emperò, procurariem consolar-nos i refer-nos de la desgràcia, cas de que aquesta ens arribés.

B. DE R.

Terrorisme electoral

El Govern del senyor Dato, conservador, columna de l'ordre, mantenedor de la llei, s'ha llençat a un terrorisme que, si no és precisament vermell, és tan vituperable com l'altre terrorisme. Ens referim al terrorisme electoral, de color indefinit, però lleig, a què apel·len els ministres, els governadors civils, els cacics i els seus gossos per a treure de la màquina electoral el nombre necessari de conills de guix idonis per a constituir una nombrosa majoria parlamentària.

Ara es fan diputats amb motllo, segons el patró ministerial. I com que la feina és difícil, el Govern i la seva gent acut als vells recursos de la pressió i l'atropell governatiu, recursos que són prodigament usats.

Les principals víctimes del terrorisme electoral són els alcaldes populars. Cauen l'un darrera l'altre sota els treus de la Gaceta, convertida en una mena de Star. De la mateixa manera que es porta el compte de les víctimes del terrorisme extremista, es porta el compte dels alcaldes populars destruïts de R. O. Ja n'hi ha 50. I esperem que la suma definitiva s'acostarà a un centenar.

Avui per a ésser alcalde a Espanya, s'ha de tenir el carnet d'idoni i s'ha de pagar la cotització política del datisme. Els alcaldes que no volen passar per això, són posats a la llista negra, i no triga a venir l'atemptat del terrorisme electoral. Per aquest camí, no quedarà més que un alcalde popular per mostra: el senyor Martínez Domingo. Això, si no és també destituït, i no posen en el seu lloc el baró de Vivoro o de Viver.

Potser per aqueixos procediments aconseguixi el senyor Dato aplegar aquella majoria homogènia i dòcil que és el somni daurat de les seves velleses. Però no li farà gaire profit. Tal com avui està el món, i especialment Espanya, les majories parlamentàries i les combinacions polítiques serveixen de ben poc. Els problemes interessants no són els que's plantegen dins el Parlament, sinó els que es plantegen al carrer, a la fàbrica, a la botiga. Ni les reivindicacions obreres, ni el conflicte de les subsistències, ni la situació econòmica troben remei i solució en les majories disciplinades i manses. Al contrari: el terrorisme electoral que ha calgut usar per a obtenir-les, acaba de desprestigiari el poder públic i de fomentar les rebel·lies particulars i de classe.

FULMEN

Els de fora, ens fan justícia

D mica en mica, van dissipant-se els recels i les prevençions que contra els homes de la nova Catalunya, sentien bona part de les emnències estrangeres.

Se'ns comença a conèixer, més enllà de la província de Girona, lo que és un consol per a nosaltres, que no vivíem pensant en la dissort que acompanyava a determinats intel·lectuals als que, entre altres, devem l'honor de que s'avinguessin a nàixer aquí.

Allò de que l'idioma català era petit, de que era un obstacle per a l'intercanvi, ha passat del tot a l'història.

De savi a savi, no hi va res. El català, quan es subjecta a les normes, pot aspirar a les més altes i honroses distincions.

Si se n'han dit de coses, contra els qui un dia i altre, amb una constància de la que no hi ha exemple, expressen en català els nostres sentiments i les nostres afeccions! Ara veuran els detractors la percepció dels que no han deixat convencer's pels seus cants interessats.

Una prova, calla per a totes. Segons llegim a La Veu, l'Acadèmia d'Inscripcions i Belles Lletres celebrà la seva sessió pública anual per a procedir al repartiment de premis.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Peu-lo al pobre Peret!

EN Peret, en aquest cas i sempre, és el malaventurat ciutadà barceloní, damunt el qual recauen totes les desgràcies hagudes i per a haver.

Als mals de cap nascuts de la present difícilíssima situació, s'hi ajunta el mort que és la Comissió de Proveïments creada pels regidors, de la que pot dir-se amb justícia que no toca cosa que no trenqui.

Arran de la constitució de l'actual Consistori, van dir-se'ns, no recordo ja quantes coses, respecte de les aventatjes al funcionament d'aquesta Comissió de Proveïments, que mala fi faci.

Si fins penso i tot, que sense la Comissió marxariem bon xic millor de lo que anem en matèria de la manduca, que ja els dic jo que n'hi ha un tip!

Pitjor que ara, no es desenrotllarien les coses. Què podria passar? Que fes tothom lo que volgués?

Justament és lo que succeix ara, i hem de aguantar, además, les gasetilles de la Comissió, que, pobretal, no n'encerta una.

En Peret—que som quants contem el capital i beneficis amb els dits,—es troba ja que no pot dir fava.

No sap on girar-se, ni on acudir perquè l'escollin.

A l'hora que pretèn fer valdre els seus drets, li recomanen posar confiança en el pervindre.

Si cansat, avorrit i desesperat per tantes decepcions sofertes, pretèn fer un punt de home, el baldèn a pallisses.

I el conceptuen poc patriota, i el motegen de mal català i el fan objecte de totes les befes i li giren l'espatlla i el desprecien.

De forma que, no essent soci de la U. M. N. ni de la Lliga, ni amic dels terruxeros, és troba En Peret al mig del carrer, isolat en ple Barcelona, exposat a que li posin a cada dos per tres un cul com un tomàtec, sense com va ni com costa; sense que li diguin ase ni bestia.

Col·locat, socialment, entre dugues forces que's disputen la hegemonia dels seus credos respectius, es veu el pobre Peret obligat a blincar-se a tots els vents, a acatar totes les voluntats, a servir de mingo a blancs i a negres.

Per a torna, li escatimen els aliments, fent-li pagar per a la minça racció que a dreta llei li correspon, lo que es diu un ull de la cara.

Mal nodrit, pitjor allotjat, víctima de les ires dels que estan damunt, tant com dels excessos dels de sota; condemnat a servir d'escambell de quatre brètols i poca vergonyes, no essent fabricant ni agabellador, tenint esperança d'abastar una representació popular (?), viu el pobre Peret en perpètua lluita amb tothom i amb sí, mateix, donant-se seguidament als dimonis.

Tot, al món, té un límit.

El tindrà, també, la paciència del pobre Peret?

M'han recomanat que no ho digués.

De lo queestic cert, és de que la expressió, consagrada pels anys, que aconsella pejar al pobre Peret, pot tornar-se, per mica que l'interessat vulgui, en apotegma venjatiu, en clam de justícia i reparació.

El dia que resolgui En Peret deixar de ésser l'infeliç i el bon jan que creiem sàbernos de memòria, no et dic tinya si en poden passar de coses.

ELS GRANS PARTITS I EL SINDICALISME

AEspanya s'han format grans partits que mercès al «bombo» tenien boi la munició més gran al seu costat. Els uns es deien conservadors, altres liberals, republicans i catalanistes. Tots eren grans partits disposats a sacrificar-se per la nació, per el poble, que afalagat per les falses promeses els havia enlairat, molts d'ells del taller i alguns del mig del carrer, al més alt seient de la política. Tots eren únics i grans, tots volien resoldre la magna qüestió social, aquesta qüestió que

Comentant la nova

—Amb aquest fum de palla jo encara m'hi engreixo.
Si En Jaumet se la talla... jo me la deixo.

LA CANÇÓ ENFADOSA

La cançó enfadosa, no té aturadó; sembla un crit de alerta que retruny pel món, repetit amb febre per tots, i per tot. Ara a pujar toquen, i tot se resol aixecant enlaire els antics valors. S'encareix la vida de un modo horrorós i fins és més cara la mateixa mort. De puja, al contagi, puja el qui més pot; uns, rebent la empenya que a les llars commou; altres, amb sed, folla de apilonar or. De puja, amb la dèria que segueix tothom, que faran quan siguen tots, a dalt de tot?

La cançó enfadosa no té aturadó; és la llei del segle que ens encolla al jou i esclavitzava al geni i emmetzina els cors i ens llença en la ratxa que ho aixeca tot.

Quines ganés sento de pendre un avió i pujar enlaire, més alt que tothom, i no tornà a terra fins que baixi tot!

FRANCESC MARULL

JOAN OLLER

Don Eudald

DON Eudald diu que, quan vé l'hivern, tot se reviscola.

La calor l'aplana. En les discussions és un detractor del estiu. An ell li agraden els paisatges nevats, i la seva alegria més gran hauria sigut naixer a Sibèria. Quan veu les castanyes torrades ja's comença a fregar les mans de gust, i diu a tothom que'l vol sentir, que aquest any farà molta fret. La fret és vida, activa la circulació de la sang i estimula el moviment. Don Eudald sempre llegeix els viatges al Polo, sembla que s'hi trobi... Després, an el cafè ho explica als seus companys de tertúlia que no'l creuen de res.

—Vol dir, don Eudald, que és cert això que vostè explica?

—Vaia.

—I què hi ha estat?

—Ah no!... Tant com haver-hi estat, no hi he pas estat, però ho he llegit.

—No hi posa res de la seva collita?

—No, li asseguro que no.

—Home hauríem de fer un viatge al Polo: vostè director de l'expedició, vostè seria l'hèroe.

Don Eudald quan sent aquestes paraules s'entusiasma de veres; ell viuria com una foca, aquells graus de temperatura tan baixos an ell no l'espantarien... Allavors sí que n'hi posa de la seva collita!

I els tertulians li donen un copet a l'esquena i s'en van mig rient.

Darrerament li han proposat viure en una cambra frigorífica.—VEISS

PUNTS DE VISTA

MONOLOGS D'ASPIRANTS A LA DIPUTACIÓ

I
—Dema vaig a saludar als meus electors... que encara no se de quin color són. Hi haurà mitin a la tarda, i els haig d'engegà un discurs que ls deixi de pedra marbre. Pensem-hi... Què's hi diré? Quina classé de sonada els enganyarà millor?... Es necessari enterar-me'n: l'alcalde és un bon amic; ho preguntaré a l'alcalde.

II
—Ha vingut el meu contrari i m'ha dit:—Vostè insisteix en presentar-se?— Qui ho dubtal —Dones tingui des de ara entès que estic resolt a gastar-me lo que convingui, per fer el seu tromp impossible. En canvi (ha afegit, somrient) si es conforma en retirar-se, hi ha un bon picó per vostè. — La proposta és temtadora... Un bon picó... I aquest met té els diners a carretades. Com hi ha món... no sé què fer! III
—Des de que s'ha sapigut que'm presento, tothom córre a demanar-me favors. Jo, és clar, la qüestió és «fe atmósfera». A tothom li dic que sí. Si n'he promés ja de coses! Anem comptant: set estances, dotze col·locacions bones, tres carreteres, un pont, sis creus... de no sé quina ordre... Rê; és allò que'l ditxo diu: el prometre no fa pobre.

IV
—Cent duros al mes!... No sé... Trobo que són molt pocs quartos. Amb lo car que està avui tot i els considerables gastos que hauré de fer «per sortir», vaig a passà apuros barbaros. Cent duros!... Si un carreter ja els guanya guiant el carro!... No, no! Abans de donà un pas, vull anà a preguntà a En Dato si quan siguem elegits farà el favor d'apujar-nos.

V
—¿Amb quin caràcter faré la meua presentació? Com antic conservadó? Com apóstol del obrer? Com a salvador d'Espanya? Com a liberal albista? Com anti-sindicalista? Com a parent d'En Pestaña? ¿Amb quin coló, amb quin partit faig la jugada més bona? Ho consultaré amb la dona; que ella trúi; ja està dit!

C. GUMA

DAVANT LA LOTERIA

—Ai, ail... No hi ha el meu número a les llistes!
 —No'n facis cas. Això és que la censura te l'ha esborrat.

REPICS

Hi han pobles ben xais, tan mateix. Aquí teniu el cas de Grècia. Ara que En Venizelos els implantava la República més guapa del món, ara els grecs es giren contra d'ell i demanen que torni el rei Constantí.

Quin desengany per al esforçat redemptor! Que aprengui En Lerroux, que potser li passarà el mateix.

I és que, amb el tom que han donat les idees, això de la República resulta una poca coseta ineficax.

Aquell Congrés de la Democràcia anunciat i celebrat a Madrid, sembla que fou un èxit.

Un èxit de paraules, naturalment. Tan excelents foren els discursos que fins se diu que *algún joven republicano* s'ha revelat eloqüent orador.

I Espanya tindrà dintre de poc uns diputats més.

Això hi haurem guanyat, i no és poc. Olè, per la Democràcia amb majúscula!

Anar En La Cierva a fer un míting a Palència, i haver de sortir la guàrdia civil a disordre grupus; fou la mateixa cosa.

Però que no se'n exclami. Que no's queixi.

Això va per quan ell la feia sortir per a disordre als altres.

Ha sigut defingut i empresonat el «Noi del Sucre».

Per què? Fins ara no n'havem tret l'aigua clara. Serà perquè va dir que «volia fer baixar el preu dels queviures», i En Dato no vol competències?...

Un mestre d'estudi, professor de Primera Ensenyança ha anat a donar una conferència al «Círculo del Ejército y de la Armada». No està mal.

Les engúnies del passaport

—A Paris, va?... I què hi va a fer, vostè, a Paris?
 —Caram!... quina preguntal... A veure noies maques.

Després d'uns quants dies de calma, havem tingut el disgust de veure començar una altra sèrie de crims i atemptats socials. Tot allò del fracàs dels senyors terroristes ha sigut, doncs, pura filfa. Han fet com els comedians, que «hacen como que se van y vuelven». O com aquelles empreses que anuncien: «Gran reprise, en vista del èxito».

Ja tornem a tenir la censura entre cap i coll. Don Martínez Anido s'ha enamorat de donya Anastàsia i s'han unit en sant matrimoni per a fer la guitza als pobres periodistes.

Ningú sap positivament a què's deu l'implantació d'una mida tan excepcional. Oh!... i ben mirat... què passa aquí? Si, En Dato, a cada instant està dient que no passa res!...

Al aixecar-se a parlar En Lerroux, en el Congrés de la Democràcia, un fulano, entusiasmat, diu que va cridar: «Viva el Presidente de la Junta Nacional del Nuevo Partido Republicano Español!» Recristo, i què és llarg, això!... Vaia una frasecita! Suposem que abans de llençar-la el congressista adicte devia pendre halè.

Ens queixavem del irrisori augment en els preus de la llet i de la carn.

I es clar, vetllant per als consumidors, ve la Junta de Subsistències i es reuneix.

Acords de la Junta de Subsistències?

Aprovar i autoritzar els augments del preu de la llet i de la carn.

Res, que els murrís... no poden estar més ben servits.

Els murrís ja haureu entès que són els que juguen amb la salut i els cabals dels pobres.

Bufal!

El Comte de Santa Maria Ora Pro Nobis de Pomés es presenta candidat per Tortosa, contra la candidatura d'En Marcellí Domingo.

Això resulta ara a favor del visitador de Rússia.

Perquè... és lo que's diran els liberals del districte de Tortosa:

«Abans que la patum xarrupa-llanties, vinga el comunisme amb totes les conseqüències.»

En Venizelos ha sigut excomunicat per un bisbe.

Ditxós d'ell.

En mig de la desgràcia, l'il·lustre grec pot estar content.

Perquè això de les excomunionis de prelats sempre és cosa que porta sort.

Les Cambres italianes han votat una adició a la llei electoral concedint el vot polític a les dones i el dret d'ésser elegides.

Què esperen a Espanya?

Però ben mirat, aquí no és necessari portar les senyores a l'urna ni a les Cambres.

Fa tant temps que manen les dones!... O els donetes, que és pitjor.

La qüestió irlandesa s'està posant cada dia més greu i més aguda.

Els policies anglesos podran exterminar «sin feiners» i fer totes les represàlies que's vulguin; però el foc sagrat dels nacionalistes de la Verda Erin no minva.

Darrerament En Lloyd George s'hi ha enfadat i tot; i això que és l'home de la flema.

Ell té flema, però els altres flama.

I flama viva.